
Wembley

Het Mekka van het voetbal

Elk weekend brengt voetbalcommentator, wereldreiziger en groundhopper Stefan Van Loock op dewitteduivel.com het verhaal van een legendarisch voetbalpaleis. Vandaag Wembley waar Arsenal en Chelsea dit weekend de finale van FA Cup spelen. Precies dertig jaar geleden woonde hij er één van mooiste cup finals uit de geschiedenis bij.

Door Stefan Van Loock

Een decennium al functioneert de 133 meter hoge stalen boog als landmerk boven één van de meest iconische voetbaltempels ter wereld. Bij helder weer kan je hem vanop de Londense ringweg waarnemen. Maar in dit hoofdstuk neem ik u mee naar de tijd toen de befaamde Twin towers het uitzicht van Wembley bepaalden.

Het oude Wembleystadion werd gebouwd in 1923 en een jaar later geopend als pronkstuk van de British Empire Exhibition die de grandeur van het Britse Rijk etaleerde. De grond waarop het Wembleystadion staat, was aanvankelijk bestemd voor een ander prestigieus project: 'Watkins Folly'. Een naar de Engelse spoorwegbaas Edward Watkin genoemde toren van staal die hoger zou reiken dan de Eiffeltoren in Parijs. Het project uit 1896 bleek al snel een luchtkasteel en werd nooit hoger dan één verdieping. Twintig jaar na de afbraak ervan verrees het Empire stadium, zoals het stadion destijds werd genoemd. Een heel atypisch Engels stadion overigens. Met zijn vorm van een Oosters paleis, benadrukt door de Twin Towers, was het Wembleystadion in de jaren twintig duidelijk de parel van het tentoonstellingscomplex. Geen verzameling van inderhaast naast elkaar gebouwde

tribunes maar duidelijk een stadion dat in één keer is gebouwd.

De tribunes waren van het veld gescheiden door een renbaan voor windhonden waardoor de toeschouwers verder van het veld zaten dan in een doorsnee Engels stadion. Dat deed gelukkig niks af van de innemende sfeer. Overigens zou die verlieslatende renbaan later het failliet en de afbraak van Wembley inluiden.

De Tweelingtorens, een duur misverstand

Vrijdag 15 mei 1987. Als beginnend radioreporter mag ik naar Wembley voor een sfeerreportage rond de Cupfinal dat jaar tussen Tottenham Hotspur en Coventry City. Mogelijk doet er een Belg mee. Nico Claesen is de eerste landgenoot in het magische witte shirt van de Spurs. Hij zal morgen tijdens de

verlengingen invallen. Even de tijdsgeschiedenis aan de hand van de beelden die mij nu nog scherp voor de geest staan. Engels voetbal is nog echt Engels voetbal en de FA Cup is in Engeland nog belangrijker dan de titel. De Premier league bestaat nog niet, de Champions league evenmin. Fish and chips wordt uit krantenpapier gegeten. Naar Engeland ga je met de overzet Oostende-Dover en dan met de trein naar Londen. Ik overnacht bij een vroegere klasgenote die een jaar in Londen studeert. De avond valt over Covent Garden. Het geroezemoes galmt tussen de terrasjes en de muren van het overdekte marktplein. Het is volle maan.

Zaterdag 16 mei. Met de metro vanuit het centrum helemaal noordwaarts naar Wembley. De hemel kleurt helemaal blauw en het is warm.

Vanuit het metrostation Wembley leidt de kaarsrechte Olympic Way naar het bordes aan de hoofdtribune waarvan de Twin Towers sinds de bouw in 1923 het uitzicht bepalen. Niet alleen van deze tribune maar van het stadion in zijn totaliteit.

Vreemd genoeg waren die torens een gevolg van een duur misverstand. De architect had slechts een toren in zijn plannen opgenomen maar de aannemer kreeg een slechte blauwdruk van die plannen en bouwde er twee in plaats van een.

Het bordes tussen de twee torens was de ontmoetingsplaats bij uitstek voor al wie in het Engels voetbal en ver daarbuiten gezien wilde worden.

Op het donkerrode tapis-plain schudt Bobby Charlton de hand van gewezen koolmijnstakingleider Arthur Scragill. Ook premier Thatcher is aanwezig. BBC-icoon Des Lynam, staat klaar voor het verwelkomingswoord voor miljoenen Britse kijkers die op dat naar het onvolprezen Grandstand kijken. Gedurende de hele twintigste eeuw was de FA Cup Final de populairste, meest bekeken en dus de belangrijkste wedstrijd op Wembley.

In bad luisteren naar BBC World Service

Ik loop door zalen met indrukwekkende kroonluchters aan het plafond en rode lopers op de grond. Op weg naar de perstribune klinkt een bekende stem uit de radiocabine. Het is die van Peter Jones, de Jan Wauters van de BBC. Jones kwam bij mij wekelijks de badkamer binnen terwijl ik op zaterdagmiddag een bad nam en tegelijk via de lange golf op mijn transistorradio naar de 'Saturday Special studio' op BBC Worldservice luisterde. Het lijkt of de match al begonnen is en we zijn nog niet eens toe aan de 'community singing', zo indringend en vol klinkt zijn met 'Standard English' doordrongen stem. Jones zou drie jaar later tijdens het verslaan de boatrice Cambridge-Oxford geveld worden door een hartaanval en een dag later overlijden.

Ik wandel voorbij enkele lege cabines en neem plaats, bandopnemer in de aanslag voor 'Abide with me' en 'God save the Queen'. De meter slaat meermaals in het rood maar daags nadien blijkt de kwaliteit toch voldoende voor uitending.

Gary Mabutt, van held tot antiheld

De finale van 1987 staat nog altijd bekend als één van de boeiendste uit de geschiedenis. Na twee minuten zet Chris Waddle voor tot bij Clive Allen die de bal aan de eerste paal voorbij Coventry-doelman Steve Ogrizovic kopt. Nauwelijks zeven minuten later is de stand alweer in evenwicht dankzij Dave Benett, die zes jaar eerder nog verliezend finalist was met Manchester City tegen Tottenham, vandaag opnieuw zijn tegenstander. Het spel gaat snel over en weer en vijf minuten voor de pauze brengt verdediger Gary Mabutt de Spurs opnieuw op voorsprong.

Halfweg de tweede helft zijn we getuige van één van de mooiste goals ooit op Wembley gescoord wanneer Keith Houchen op een voorzet van Benett de bal in een duikvlucht binnenkopt. Het doelpunt staat in de top tien van Wembley. Wembley maakt zich op voor verlengingen. Die beginnen catastrofaal voor de Spurs wanneer Gary Mabutt de bal voorbij zijn eigen doelman werkt. Manager David Pleat brengt met Nico Claesen een extra aanvaller in maar ook de kleine Limburger kan het tij niet doen keren. Coventry pronkt met de Cup onder een staalblauwe hemel. Via een vrijstaande telefoon bel ik mijn verslag door dat 's avonds in 'ziezo zaterdag' op antenne gaat. Als een boze blik mijn richting uitkijkt omdat ik op zijn toestel aan het bellen ben, schakel ik een versnelling hoger en verontschuldigd mij bij het afsluiten uitvoerig.

Met mijn bandopnemer om de schouder en onder de gezangen van de Coventry aanhang trek ik naar de kleedkamer van

Spurs die zich achter een van de doelen bevindt. Daar blijkt ik de enige journalist. De deur blijft lang dicht maar ik krijg er toch nog Claesen en z'n coach te spreken. Stof genoeg voor mijn bijdrage morgen in de Sportmarathon.

Zaterdag 16 mei 1987

Coventry-Tottenham Hotspur: 3-2 (na verlengingen)

Coventry: Ogrizovic; Pickering, Phillips, Peake, Kilcline (89' Rodger), Downs, Bennett, Mc Grath, Gynn, Regis, Houchen

Coach: Georges Curtis

Tottenham Hotspur: Clemence; Thomas, Hughton (97' N. Claesen), Gough, Waddle, Hodge, Hoddle, Ardiles (91' G. Stevens), Allen, Mabutt

Coach: David Pleat.

Doelpunten: 2' Clive Allen 0-1; 8' David Bennett 1-1, 40' Gary Mabutt 1-2, 63' Keith Houchen 2-2 ; 95' Gary Mabutt (owngoal 3-2)

Toeschouwers: 96.000

Scheidsrechter: Ned Midgley (Engeland)